

Arrest

nr. 294 898 van 2 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat G. GASPART en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 3 februari 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 17 september 2021 om internationale bescherming. Op 16 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 maart 2023 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het departement Tolima op (...) 1986. U verhuisde op achtjarige leeftijd naar Bogota, waar u woonde tot aan uw vertrek naar België. U woonde er samen met uw minderjarige dochter, wiens vader in Frankrijk woont.

Vanaf uw jeugd, u was ongeveer twintig jaar oud, werd u lastiggevalen door drie delinquenten uit uw buurt. Ze beroofden en betastten u. Ze eisten ook dat u hun partner werd en hen vergezelde in de bende. Ook kwamen ze een aantal keer naar het ouderlijk huis, waar u destijds nog woonde, en zeiden tegen uw vader dat ze u mooi vonden en dat ze wilden dat u zich bij hen aansloot.

Op een gegeven moment begonnen ze ook geld van u te vragen, hetgeen u ook betaalde. U was deze situatie beu en besloot Colombia te verlaten, wat u deed op 2 februari 2019. Via een transit in Frankrijk kwam u daags nadien in België aan. U verbleef gedurende al die tijd in België maar wist niet van het bestaan van de asielprocedure af. Gezien er onenigheid bestond tussen u en de vader van uw dochter omtrent de betaling van haar reis, verliet zij pas een half jaar na u Colombia, namelijk op 29 augustus 2019. Zij woonde in de tussentijd bij uw ouders. De bendeleden met wie u problemen had kwamen nog een keer terug naar uw ouders en zeiden dat ze uw dochter hadden gezien, waardoor ze dachten dat u zich nog in Colombia bevond.

U verklaart niet terug te kunnen keren naar Colombia uit vrees dat deze bendeleden u of uw dochter zullen vermoorden of verkrachten.

Ter staving van uw asielverzoek legt u uw paspoort en dat van uw dochter neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart Colombia te hebben verlaten omwille van problemen met een drietal bendeleden die u lastigvielen en geld van u aftrosgelden. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, te weten het lijden van een reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling, worden toegekend. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten en niet in het minst omdat uw kennis omtrent uw belagers wel zeer beperkt is gebleken. U verklaart dat u al sinds uw jeugd, u was ongeveer twintig jaar oud en de eerste keer gebeurde ongeveer in 2010 of 2011, door drie dezelfde personen werd lastiggevallen. Zij zouden u betasten, bedreigen en ook geld afpersen (CGVS, p.7). Opvallend genoeg kan u niet eens hun namen noemen (CGVS, p.7 & 8). Dit valt nochtans wel te verwachten, indien u effectief bijna tien jaar lang werd lastiggevalen door telkens dezelfde drie personen die in uw buurt opereren. Evenmin kan u met zekerheid zeggen tot welke bende ze zouden behoren. U denkt de 'autodefensas' maar stelt hier niet zeker van te zijn. Of zij een hogere rang bekleedden binnen hun bende is voor u ook een onbekend gegeven, laat staan dat u zou weten wat hun functies binnen de bende waren (CGVS, p.8 & 9). Men moge toch verwachten dat u op zijn minst in al die jaren navraag doet bij anderen, eventueel bij kennissen en/of buurtbewoners, over wie de personen zijn die u zogenaamd lastig vielen. Gevraagd of ze tatoeages hadden die verwezen naar een bende antwoordt u te denken dat ze normale tatoeages hadden maar dat deze niet verwezen naar een bende. Echter kan u opvallend genoeg de vraag niet beantwoorden of de 'autodefensas' in het algemeen

dan wel tatoeages hadden (CGVS, p.9). Opnieuw moge men verwachten dat u hier navraag over doet, indien u vermoedde dat ze werkelijk bij deze bende behoorden.

Ook over andere zaken is uw gebrekkige kennis opvallend. Zo kan u niet met zekerheid zeggen wanneer het de laatste keer was dat u hen zou betaald hebben, u stelt dat het in 2017 of 2018 was maar niet heel zeker te zijn wanneer precies (CGVS, p.13). U verklaart verder dat deze drie bendeleden naar het huis van uw ouders zijn gekomen, waar u tot enkele jaren terug nog woonde, maar u kan opvallend genoeg niet zeggen hoe dikwijls zij er dan zijn langs gekomen. U denkt drie keer maar stelt dat het misschien ook 'meerdere' keren kan zijn geweest (CGVS, p.10). Dit is nochtans bezwaarlijk een detail te noemen. Ook de gang van zaken bij deze bezoeken verbaast. U stelt dat ze langskwamen en aan uw vader zeiden dat ze u mooi vonden en dat u zich bij hen moest aansluiten, waarop uw vader zei dat ze u met rust moesten laten, waarna ze telkens vertrokken (CGVS, p.11). Het gemak waarmee uw vader hen kon afwimpelen staat in schril contrast met het beeld dat u van hen schetst. Dat bendeleden die u met een dergelijke regelmaat zouden afpersen en lastig vallen, zodanig gemakkelijk af te schepen zijn, is in de context van uw verhaal weinig aannemelijk.

Ook na uw vertrek uit Colombia zouden deze bendeleden naar het huis van uw ouders zijn gekomen. Hoewel uw ouders tegen hen zeiden dat u het land had verlaten geloofden ze hen niet omdat ze uw dochter hadden zien lopen. Het huis zijn ze toen niet binnengekomen (CGVS, p.15 & 16). Vooreerst moge men verwachten dat ze dat wel zouden doen teneinde het te doorzoeken om te zien of u hier al dan niet aanwezig was. Daarnaast wordt opgemerkt dat het kant noch wal raakt dat u uw dochter een half jaar lang, in de tussentijd tot alles geregeld was voor haar om naar België te komen, in het huis van uw ouders zou hebben achtergelaten, uitgerekend de plek waar de bendeleden telkens langs kwamen. Het spreekt eerder voor zich dat u haar elders onderbrengt, zodanig dat zij niet het risico loopt om te worden gevisieerd of te worden bedreigd.

Evenmin logisch is uw verklaring dat u zich uit veiligheidsoverwegingen altijd liet vergezellen door iemand, uw broer, een vriend of uw moeder, maar dat zijzelf dan nooit werden lastiggevalen door de bende of aan hen geld dienden te betalen (CGVS, p.13). Men moge nochtans verwachten dat ook zij dan niet gespaard zouden blijven en minstens zouden worden afgeperst, gezien zij zich in uw gezelschap bevonden toen u wél werd afgeperst. U heeft bovendien geen weet van eender welke andere persoon in uw omgeving of buurt die door deze bendeleden zou zijn afgeperst of lastiggevalen (CGVS, p.13). Het ligt toch in de lijn der verwachtingen dat u dit in al die jaren tracht te achterhalen en/of spontaan zou hebben opgemerkt bij anderen. U stelt dat u het wel eens aan de burens vroeg maar eigenlijk weinig contact met hen had en de conversaties probeerde te vermijden (CGVS, p.14). Dit is weinig doortastend te noemen. Hoe dan ook, uw verhaal mist geloofwaardigheid.

Verder wordt opgemerkt dat, hoewel u verklaart eens in 2013 en eens in 2017 naar de politie te zijn gestapt (CGVS, p.15), u hieromtrent geen enkel begin van bewijs neerlegt. Dat ze uw klacht niet wilden neerpennen omdat u geen namen kon noemen kan niet serieus worden genomen (CGVS, p.15). U had een vermoeden tot welke bende de daders behoorden, u kende hun uiterlijk en wist op welke plaatsen ze vertoefden. Dat de autoriteiten dit onvoldoende zouden geacht hebben om akte te nemen van uw klacht, valt maar moeilijk te geloven.

Dat u bovendien reeds meer dan tien jaar problemen zou hebben gekend met deze bendeleden (CGVS, p.7) maar wachtte tot mei 2018 om een paspoort te gaan halen en uiteindelijk Colombia pas te verlaten in februari 2019, is niet bepaald haastig te noemen en rijmt geenszins met de ernst van uw aangehaalde problemen noch met de beweerde vrees die u aanhaalt. Evenmin had u haast om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U kwam aan in België in februari 2019 en diende pas op 17 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Dat u zolang wachtte, is een zoveelste indicatie dat u geen nood aan internationale bescherming heeft. Dat u geen weet had van een het bestaan van een asielprocedure kan moeilijk ernstig worden genomen. Langs verschillende (al dan niet digitale) kanalen had u zich u zich hierover kunnen (laten) informeren.

Concluderend maakt u uw beweerde problemen met deze bendeleden geenszins aannemelijk.

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw paspoort en dat van uw dochter bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan

met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

Na het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en het aanreiken van een theoretische toelichting bij een aantal juridische bepalingen en beginselen, stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motivering en de strekking van de bestreden beslissing. Zij licht haar standpunt als volgt toe:

“Zij is van mening dat de verwachtingen van de verwerende partij onvoldoende rekening houden met het specifiek Colombiaans context waar het geweld en de discriminatie te aanzien van vrouwen onderschat wordt.

Uit de COI Report van de EUAA, Colombia, Country Focus van 14 december 2022³ blijkt dat vrouwen in een bijzondere en belangrijke mate het slachtoffer blijven van geweld en discriminatie (p. 122):

(...)

De straffeloosheid die heerst voor de auteurs van deze vorm van geweld wordt evenwel aangekaart (EUAA, opcit, p. 123)

(...)

In dit context is de conclusie van de verwerende partij dat het relaas van verzoekster niet geloofwaardig is moeilijk te verstaan. Ook de conclusie van de verwerende partij dat hij moeilijk te geloven is dat de politie de klacht van verzoekster niet wenst te noteren blijkt een niet gestaafde persoonlijke opinie te zijn die geen rekening houdt met de gekende algemene informatie over het land van herkomst. Dit is een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980.

Waar het CGVS meent dat het laattijdig indienen van het verzoek van verzoekster de geloofwaardigheid het relaas op de helling zet, moet er worden herinnerd dat het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming een nuttig element kan zijn om de nood aan bescherming te onderzoeken maar in geen geval een doorslaggevend element. Wanneer er na onderzoek zou blijken dat er een nood aan bescherming bestaat mag dit op zich geen reden zijn om een internationale bescherming te weigeren, zo blijkt uit e rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

“(...)” (HvJEU In de gevoegde zaken C 148/13 tot en met C 150/13, A (C 148/13), B (C 149/13), C (C 150/13) tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,)

Als dit dus inderdaad één element is die meegenomen wordt in de beoordeling van de aanvraag kan dit geen doorslaggevend element zijn. Op zich blijkt het dus eerder een opportunistisch argument te zijn die ingeroepen wordt omdat het dossier het toelaat en getuigt dit niet van een zorgvuldig en ernstig onderzoek van de situatie van verzoekster.

Voor het overige is de bestreden beslissing vooral gebaseerd op veronderstellingen van wat er wel en niet een rationeel kan worden verwacht van criminele groeperingen en hun slachtoffers. Hiermee gaat de verwerende partij ervan uit dat auteurs van geweld en slachtoffers van ernstig geweld steeds rationeel gaan handelen wat absoluut niet het geval is.

Verzoekster was absoluut niet in staat om op eigen houtje een onderzoek te starten naar de identiteit van de bendeleden, de bende zelf en hun mogelijke slachtoffers in de buurt. Haar vrees was zo groot, nog groter nadat zij beseftte dat de politie haar niet wou beschermen, dat zij zich zo weinig mogelijk probeerde te laten opmerkte. Hierdoor besliste zij om zo weinig mogelijk de aandacht op haar situatie te trekken.

Verzoekster kan onmogelijk een uitleg geven aan handelingen van de bende. Van een slachtoffer verwachten dat zij steeds de houding en beslissingen van auteurs van vervolgingen of ernstige schade is kennelijk onredelijk. Nooit zou dit als een doorslaggevend argument worden gebruikt. Zij kan enkel de hypothese maken dat de bende het op haar had gemunt, voor redenen eigen aan de persoon van deze bendeleden waarover zij niet meer informatie kan geven.

Om al deze redenen moet haar relaas als geloofwaardig worden geacht.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van UNHCR van augustus 2023 en aan de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 22 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, nu (A) haar problematiek met een drietal bendeleden zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer situeert en geen uitstaans heeft met één van de criteria van het Verdrag van Genève, nu (B) er geen geloof wordt gehecht aan de door haar aangehaalde feiten aangezien (i) haar kennis omtrent haar belagers zeer beperkt is gebleken, (ii) haar kennis ook over andere zaken gebrekkig is, (iii) de gang van zaken bij de bezoeken van de bendeleden verbaast, (iv) het kant noch wal raakt dat zij haar dochter een half jaar lang in het huis van haar ouders zou hebben achtergelaten, (v) haar verklaring dat zij zich uit veiligheidsoverwegingen altijd liet vergezellen, maar dat haar gezelschap dan nooit werd lastiggevallen door de bende of aan hen geld diende te betalen niet logisch is, (vi) zij geen weet heeft van eender welke andere persoon in haar omgeving of buurt die door deze bendeleden zou zijn afgeperst of lastiggevallen, (vii) zij geen enkel begin van bewijs neerlegt van de keren dat zij naar de politie verklaart te zijn gestapt, (viii) het geenszins rijmt met de ernst van haar aangehaalde problemen noch met de beweerde vrees die zij aanhaalt dat zij reeds meer dan tien jaar problemen zou hebben gekend met de bendeleden, maar

wachtte tot mei 2018 om een paspoort te gaan halen en uiteindelijk Colombia pas te verlaten in februari 2019 en dat zij evenmin haast had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en (ix) de voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen, en nu (C) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, Colombia, uit vrees dat de drie bendeleden uit haar buurt die haar vanaf haar jeugd lastigvielen, beroofden, betastten en geld van haar aftroggelden haar of haar dochter zullen vermoorden of verkrachten.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat deze problematiek zich geheel situeert in de gemeenrechtelijke sfeer en geen uitstaans heeft met één van de criteria van het Verdrag van Genève.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster haar risico op het lijden van ernstige schade niet aantoonde aan de hand van concrete stukken. Zij legde in de loop van de administratieve procedure immers enkel een paspoort voor van haarzelf en van haar dochter (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, bevestigen deze stukken slechts de identiteit van verzoekster en haar dochter. Deze stukken hebben evenwel geen betrekking op de door verzoekster aangehaalde problemen in Colombia.

Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen oordeelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde feiten.

Hij wijst er vooreerst op dat de kennis van verzoekster omtrent haar belagers zeer beperkt bleek en licht dit in de bestreden beslissing als volgt nader toe:

"U verklaart dat u al sinds uw jeugd, u was ongeveer twintig jaar oud en de eerste keer gebeurde ongeveer in 2010 of 2011, door drie dezelfde personen werd lastigvallen. Zij zouden u betasten, bedreigen en ook geld afpersen (CGVS, p.7). Opvallend genoeg kan u niet eens hun namen noemen (CGVS, p.7 & 8). Dit valt nochtans wel te verwachten, indien u effectief bijna tien jaar lang werd lastiggevalen door telkens dezelfde drie personen die in uw buurt opereren. Evenmin kan u met zekerheid zeggen tot welke bende ze zouden behoren. U denkt de 'autodefensas' maar stelt hier niet zeker van te zijn. Of zij een hogere rang bekleedden binnen hun bende is voor u ook een onbekend gegeven, laat staan dat u zou weten wat hun functies binnen de bende waren (CGVS, p.8 & 9). Men moge toch verwachten dat u op zijn minst in al die jaren navraag doet bij anderen, eventueel bij kennissen en/of buurtbewoners, over wie de personen zijn die u zogenaamd lastig vielen. Gevraagd of ze tatoeages hadden die verwezen naar een bende antwoordt u te denken dat ze normale tatoeages hadden maar dat deze niet verwezen naar een bende. Echter kan u opvallend genoeg de vraag niet beantwoorden of de 'autodefensas' in het algemeen dan wel tatoeages hadden (CGVS, p.9). Opnieuw moge men verwachten dat u hier navraag over doet, indien u vermoedde dat ze werkelijk bij deze bende behoorden."

Verzoekster voert aan dat zij niet in staat was om op eigen houtje een onderzoek te starten naar de identiteit van de bendeleden, de bende zelf en hun mogelijke slachtoffers in de buurt en dat haar vrees zo groot was dat zij zich zo weinig mogelijk probeerde te laten opmerken. Dit kan evenwel niet verklaren dat zij dermate weinig kan vertellen over de drie bendeleden uit haar buurt die haar gedurende vele jaren zouden hebben lastiggevalen. Met dit summiere betoog slaagt verzoekster er dan ook niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Daarbij komt bovendien dat verzoekster ook over andere zaken een gebrekkige kennis vertoonde:

"Zo kan u niet met zekerheid zeggen wanneer het de laatste keer was dat u hen zou betaald hebben, u stelt dat het in 2017 of 2018 was maar niet heel zeker te zijn wanneer precies (CGVS, p.13). U verklaart verder dat deze drie bendeleden naar het huis van uw ouders zijn gekomen, waar u tot enkele jaren terug nog woonde, maar u kan opvallend genoeg niet zeggen hoe dikwijls zij er dan zijn langs gekomen. U denkt drie keer maar stelt dat het misschien ook 'meerdere' keren kan zijn geweest (CGVS, p.10). Dit is nochtans bezwaarlijk een detail te noemen."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Ook de gang van zaken bij deze bezoeken verbaast. U stelt dat ze langskwamen en aan uw vader zeiden dat ze u mooi vonden en dat u zich bij hen moest aansluiten, waarop uw vader zei dat ze u met rust moesten laten, waarna ze telkens vertrokken (CGVS, p.11). Het gemak waarmee uw vader hen kon afwimpelen staat in schril contrast met het beeld dat u van hen schetst. Dat bendeleden die u met een dergelijke regelmaat zouden afpersen en lastig vallen, zodanig gemakkelijk af te schepen zijn, is in de context van uw verhaal weinig aannemelijk."

Ook na uw vertrek uit Colombia zouden deze bendeleden naar het huis van uw ouders zijn gekomen. Hoewel uw ouders tegen hen zeiden dat u het land had verlaten geloofden ze hen niet omdat ze uw dochter hadden zien lopen. Het huis zijn ze toen niet binnengekomen (CGVS, p.15 & 16). Vooreerst moge men verwachten dat ze dat wel zouden doen teneinde het te doorzoeken om te zien of u hier al dan niet aanwezig was. Daarnaast wordt opgemerkt dat het kant noch wal raakt dat u uw dochter een half jaar lang, in de tussentijd tot alles geregeld was voor haar om naar België te komen, in het huis van uw ouders zou hebben achtergelaten, uitgerekend de plek waar de bendeleden telkens langs kwamen. Het spreekt eerder voor zich dat u haar elders onderbrengt, zodanig dat zij niet het risico loopt om te worden gevisieerd of te worden bedreigd."

Evenmin logisch is uw verklaring dat u zich uit veiligheidsoverwegingen altijd liet vergezellen door iemand, uw broer, een vriend of uw moeder, maar dat zijzelf dan nooit werden lastiggevalen door de bende of aan hen geld dienden te betalen (CGVS, p.13). Men moge nochtans verwachten dat ook zij dan niet gespaard zouden blijven en minstens zouden worden afgeperst, gezien zij zich in uw gezelschap bevonden toen u wél werd afgeperst."

Door louter te poneren dat zij onmogelijk een uitleg kan geven aan handelingen van de bende en dat zij enkel de hypothese kan maken dat de bende het op haar had gemunt, om redenen eigen aan de persoon van deze bendeleden waarover zij niet meer informatie kan geven, weerlegt noch ontkracht verzoekster de hierboven aangehaalde overwegingen en vaststellingen. De Raad herhaalt dat van verzoekster, bij gebrek aan sluitende bewijsstukken die haar relaas bevestigen, wordt verwacht dat zij voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen aflegt. Uit wat voorafgaat, blijkt evenwel dat zij hiertoe in gebreke blijft.

De bestreden beslissing bevat ook nog het volgende motief:

“U heeft bovendien geen weet van eender welke andere persoon in uw omgeving of buurt die door deze benedeleden zou zijn afgeperst of lastiggevallen (CGVS, p.13). Het ligt toch in de lijn der verwachtingen dat u dit in al die jaren tracht te achterhalen en/of spontaan zou hebben opgemerkt bij anderen. U stelt dat u het wel eens aan de burens vroeg maar eigenlijk weinig contact met hen had en de conversaties probeerde te vermijden (CGVS, p.14). Dit is weinig doortastend te noemen. Hoe dan ook, uw verhaal mist geloofwaardigheid.”

Verzoekster voert aan dat zij niet in staat was om op eigen houtje een onderzoek te starten naar de mogelijke slachtoffers in de buurt van de benedeleden en dat haar vrees zo groot was dat zij zich zo weinig mogelijk probeerde te laten opmerken. Er wordt van haar evenwel niet verwacht dat zij een onderzoek zou starten naar andere mogelijke slachtoffers van de benedeleden die haar lastigvielen, doch wel dat zij dit spontaan zou opmerken als dat zo was of zou proberen dit te achterhalen, bij bijvoorbeeld haar burens. De Raad herhaalt dat van verzoekster, die geen sluitende bewijsstukken voorlegt ter staving van haar relaas, wordt verwacht dat zij voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen aflegt. Uit het voorgaande blijkt eens te meer dat verzoekster daartoe in gebreke blijft.

In de bestreden beslissing wordt nog als volgt gemotiveerd:

“Verder wordt opgemerkt dat, hoewel u verklaart eens in 2013 en eens in 2017 naar de politie te zijn gestapt (CGVS, p.15), u hieromtrent geen enkel begin van bewijs neerlegt. Dat ze uw klacht niet wilden neerpennen omdat u geen namen kon noemen kan niet serieus worden genomen (CGVS, p.15). U had een vermoeden tot welke bende de daders behoorden, u kende hun uiterlijk en wist op welke plaatsen ze vertoefden. Dat de autoriteiten dit onvoldoende zouden geacht hebben om akte te nemen van uw klacht, valt maar moeilijk te geloven.”

Verzoekster citeert in haar verzoekschrift uit het rapport “Colombia: Country Focus” van EUAA van december 2022 waarin de straffeloosheid die heerst voor de auteurs van geweld en discriminatie wordt aangekaart en betoogt dat de conclusie van de adjunct-commissaris dat het moeilijk te geloven is dat de politie haar klacht niet wenst te noteren een niet gestaafde persoonlijke opinie blijkt te zijn die geen rekening houdt met de gekende algemene informatie over het land van herkomst. Uit de geciteerde tekst blijkt evenwel niet dat de politie in Colombia weigert klachten neer te pennen om de loutere reden dat de persoon die klacht wenst neer te leggen geen namen kan noemen. Hoe dan ook dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde feiten.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog het volgende overwogen:

“Dat u bovendien reeds meer dan tien jaar problemen zou hebben gekend met deze benedeleden (CGVS, p.7) maar wachtte tot mei 2018 om een paspoort te gaan halen en uiteindelijk Colombia pas te verlaten in februari 2019, is niet bepaald haastig te noemen en rijmt geenszins met de ernst van uw aangehaalde problemen noch met de beweemde vrees die u aanhaalt. Evenmin had u haast om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U kwam aan in België in februari 2019 en diende pas op 17 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Dat u zolang wachtte, is een zoveelste indicatie dat u geen nood aan internationale bescherming heeft. Dat u geen weet had van een het bestaan van een asielprocedure kan moeilijk ernstig worden genomen. Langs verschillende (al dan niet digitale) kanalen had u zich u zich hierover kunnen (laten) informeren.”

Zoals verzoekster in haar verzoekschrift terecht opmerkt, kan het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming een nuttig element zijn om de nood aan bescherming te onderzoeken. Dit vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoeksters gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst

en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees. Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat dit geen doorslaggevend element kan zijn om haar nood aan bescherming te onderzoeken, doch zij verliest hierbij uit het oog dat de bestreden beslissing nog op tal van andere motieven is gestoeld, die alle steun vinden in het administratief dossier en door haar niet worden weerlegd of ontkracht. Haar verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is *in casu* dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster voorts nog in het algemeen aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met de specifieke Colombiaanse context waar het geweld en de discriminatie ten aanzien van vrouwen onderschat wordt en zij daarbij citeert uit de voornoemde “*Colombia: Country Focus*” van EUAA, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de in het verzoekschrift geciteerde passage uit voornoemd rapport blijkt niet dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging waarbij alle vrouwen het slachtoffer worden van (seksueel) geweld en discriminatie. Door louter te citeren uit dit rapport, zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekster daartoe in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt op basis van voormelde landeninformatie het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4>

[.html](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf) als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Deze motieven, die steun vinden in de landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, worden door verzoekster geheel onverlet gelaten. Ook de meer recente informatie waaraan in de door verwerende partij op 28 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota wordt gerefereerd, ligt bovendien in dezelfde lijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de Colombiaanse hoofdstad Bogotá, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Voor zover verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds

ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekster uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN